

II Samuel 6:7

1 David en de ark

2 Uza en de ark

3 Christus en de ark

Gemeente,

Je zou het je niet voor kunnen stellen. Dat er een doopdienst is en de kindjes worden binnengebracht. Door oma, of vriendin. En op het moment dat de doop bediend wordt, valt één van hen als door de bliksem getroffen neer. Overleden.

Of er is een avondmaalsdienst. De eerste tafel is geweest. En terwijl de ouderling van dienst de beker terugbrengt valt hij als door de bliksem getroffen neer. Overleden.

De ontzetting, de consternatie die dat zou geven. Terwijl de sacramentsbediening gaande is. Zo moet het geweest zijn in II Samuel 6. Terwijl de koning en de priesters bezig zijn de ark naar Jeruzalem te brengen, valt Uzza door de bliksem getroffen dood neer. Door onbedachtzaamheid, oneerbiedigheid. Dat moet wat gedaan hebben met David, de priesters, het volk. Als dat je laatste herinnering is aan een geliefde. Gedood vanwege onbedachtzaamheid. Dat is immers zo veelzeggend. Hoe de laatste herinneringen aan een geliefde zijn. Wat een zegen als die goed mogen zijn. Herinneringen aan zingen en bidden met elkaar. Herinneringen aan wat dat met onze geliefde deed. Dat is levenslang tot troost. Maar als die laatste herinnering anders is. Zo zou zijn: onbedachtzaamheid, oneerbiedigheid en daarom en daarin geveld. Wat voor herinnering en boodschap heeft dat achtergelaten? We gaan er vanmorgen luisteren als gemeente.

1 David en de ark

Het gebeurde rondom de ark. Dat is die houten kist, met puur goud overtrokken. Jullie weten wel, door God aan Mozes opgedragen bij de Sinai om te maken. Meestal genoemd: de ark des verbonds. In die ark lagen de 2 stenen tafelen: de 10 geboden. Op die ark: het verzoendeksel, waar het bloed op gesprenkeld kon worden. Over die ark: twee engelfiguren, cherubim. Aan die ark, dat wordt nog heel belangrijk vanmorgen: 4 ringen. De ark des verbonds. Teken van God, Die woont temidden van Zijn volk. Door de verzoening. Teken van God, dat Hij dit volk had verkozen om in haar midden Zijn dienst te hebben en zondaren zalig te maken.

En waar het nou vanmorgen over gaat is, dat David deze ark, dit teken van Gods verbond, in Jeruzalem wil brengen. Vanuit Kirjath Jearim in de hoofdstad wil brengen. Kirjath Jearim, een klein dorpje in de bergen, 20 km ten westen van Jeruzalem. Buiten het centrum in onherbergzaam

gebied. Haast niemand die daar langskwam. Op een vergeten plek, al weer heel wat jaren, tientallen jaren. En David wil de ark, teken van Gods verbond, weer centraal komt te staan. Dat niemand daar omheen kan. Dat iedereen die in Jeruzalem komt hem kan zien. David geeft als het ware de ark weer terug aan Israel.

De ark: teken van Gods verbond. Van de verzoening. Dan denken we aan de prediking. Dan denken we aan de kerkdienst. En dan denken we aan de Heere Jezus na Zijn hemelvaart. David is koning geworden na jaren van vernedering. Jezus is koning geworden na Zijn vernedering. En als Koning geeft de Heere Jezus Zijn Gemeente Zijn Heilige Geest. God woont temidden van Zijn Gemeente met Zijn Geest. De prediking, de bediening van de verzoening. En Hij geeft daar ook een teken van. Twee zelfs: de Heilige Doop en het Heilige Avondmaal. Tekenen van Gods verbond met ons. Tekenen dat de HEERE gewillig is zondaren zalig te maken. De Heilige Doop. Tekenen dat de HEERE gewillig is om de Zijnen te voeden en te bewaren in het geloof. Het Heilig Avondmaal. Gods goedheid straalt er vanaf van die tekenen. Zoals de ark blonk van goud, zo blinken de sacramenten van Gods gewilligheid. En Christus gaf die aan Zijn Gemeente. Aan ons. Opdat niemand hoeft te twijfelen aan Gods gewilligheid.

Helaas kun je zien, opmerken, kan het gebeuren dat deze dingen aan de kant worden gezet. In een plekje achteraf. In een Kirjath Jearim. Dat de bediening van de verzoening, dat Heilige Doop en Heilig Avondmaal een marginale plek innemen in je gedachten. De Heilige Doop, wanneer denk je er eigenlijk aan? Het Heilig Avondmaal, 4 keer per jaar, maar de andere maanden.... En de erediensten? Doordeweeks zijn ze vergeten en in een hoek gezet waar je zelden komt met je gedachten. Of in het gezin. Dat het Woord, de Psalmen een marginale plek innemen. Aan de rand van het drukke bestaan weggeschoven. Er komt nauwelijks van om er echt aandacht voor te hebben. De zondag is meer het sluitstuk van de vorige vermoeiende week om uitte blazen, dan het begin en hart van de nieuwe week.

Of in de Gemeente. Hoeveel gemeenten zijn er niet waar de prediking onder druk staat. Andere dingen moeten het boeiend maken. En er is zoveel te doen dat de kerkdienst eigenlijk maar één het vele is. Ook binnen de Gereformeerde Bond zie je die tendenzen. De avonddienst staat onder druk, en de prediking moet vooral actueel en niet te lang zijn.

En nou gaat het vanmorgen over een David die daar verandering in aan wil brengen. Die de verzoening weer centraal wil stellen. Die begeert dat dat in zijn leven en het leven van de gemeenten en van zijn gezin het

middelpunt zal zijn. Wat een voorrecht zo'n voorgeslacht. Zulke ambtsdragers in het verleden, zo'n vader of moeder, opa of oma die de dingen van de HEERE centraal wil de stellen. In gezin en gemeente. Zodat je er elke dag wel mee te maken krijgt thuis. Zodat in de gemeente dat het hart van alle dingen is. Daar kunnen geslachten door gezegend worden.

Zijn er zulke Davids? Of laten we de dingen van de HEERE aan de kant drukken en staan? Zodat ieder er langsheen leeft? En volgende generaties en ons nageslacht er nauwelijks meer mee in aanraking komt. Omdat we het ergens ver weg aan de rand geparkeerd hebben. In de marge van het gezinsleven, opzijgeschoven door de drukte, door de dingen die we meer van belang achten die ons nader aan ons hart liggen. Zijn er zulke Davids? De dienst van de HEERE hebben lief gekregen en daarom centraal willen stellen. In gezin en gemeente. De ark in Jeruzalem. De dienst des HEEREN naar het centrum. Dat is je verlangen, dat is je ijver. Dat is je gebed. Voor gezin en gemeente.

Net als bij David. Hij is nu ongeveer 40. 17 jaar bij zijn vader thuis geweest. Opgegroeid en schaapherder geweest. 13 jaar gevlucht voor Saul. Bedreigd de speer, gevlucht naar Adullam, Sauls leven gespaard. In Gath zich opgehouden. In Ziklag op de puinhopen. En toen, op zijn 30^e, koning van Juda. 7 jaar gevochten. En op zijn 37^e koning over Juda en Israel. Alle twaalf stammen. Die man heeft al wat meegemaakt. Je kan zo rond je 40^e al heel wat levenservaring hebben. En als je van jongs af aan de HEERE mocht vrezin, al heel wat geloofsoefening gehad hebben. Dat je bijna gaat denken, geneigd bent te denken: nou weet ik het wel, zoveel nieuws hoor ik niet meer in de preken, zoveel heb ik niet meer te leren, ik ken het nu wel, ik Hem nu wel. Nog wat doorglijden naar het einde. Dan wordt het gevaarlijk. Als je dat gaat voelen en vinden, wees dan op je hoede! Let op David!

2 Uza en de ark

Hij laat en gaat de ark halen. 70 jaar is die ark weggeweest. Toen ging hij mee de oorlog in met de Filistijnen. Kwamen er plagen in Filistea en brachten ze de ark terug. En toen hadden de mannen van Beth Semes in de ark gekeken en waren gedood. Maar dat was 70 jaar geleden. In 1941 zouden wij zeggen. Ja daarover heb je als rond de 40 bent wel eens wat gehoord, maar echt veel zegt je dat niet. Helaas. David haalt de ark terug. Op een nieuwe wagen, met runderen ervoor. Ahio en Uzza lopen erbij om Alles in de gaten te houden. De ark gaat op weg. Allerlei muziekinstrumenten maken geluid en muziek. Het volk omring de optocht. Even struikelen de runderen, de ark gaat glijden en valt. Uzza steekt zijn hand

uit en valt dood neer. God spreekt! God bestraft!

Waarom dan wordt Uzza toonbeeld van de toorn van God? Dat zien we als we erop letten hoe een tijd later de ark naar Jeruzalem wordt gebracht. Dan zien we in elk geval dat minstens twee dingen dan anders gaan. Ten eerste toen droegen de priesters de ark. Die ringen zaten niet voor niks aan de ark. Daar pasten draagbomen, stokken door, zodat de ark gedragen kon worden. Exodus 25:15. Want wie de ark aanraakt die zal sterven. Numeri 4:15.

En het tweede dat anders gaat is: al na zes stappen houden ze halt en wordt er geofferd. Schuldoffers en dankoffers worden gebracht. Waarin schuld wordt beleden over de nalatigheid van zoveel jaren dat die ark vergeten was. Waarin dank wordt geuit en toewijding om met heel hun hart de HEERE te loven en verheerlijken. Kortom: dat het een wonder is dat zij de ark mogen brengen in Jeruzalem. Dat was de eerste keer niet gebeurd. Toen was dat schuldoffer, dat dankoffer niet nodig gevonden. Toen ontbrak die verwondering en dat schuldbesef blijktbaar.

Daar heb je wel even wat vragen bij! Want David wil de toch juist zorgdragen voor de dienst ds HEEREN? Die weer centraal stellen? En Uzza kon zich blijktbaar daarin vinden want die wilde eraan meewerken. En Uzza bedoeld het toch goed om de ark vast te houden dat hij niet zou vallen en beschadigd raken? Daar is maar één antwoord op, of beter gezegd belijdenis: de HEERE onze God is heilig. Hij wil gediend worden naar Zijn Woord, zoals past bij Zijn Wezen. En Hij gruwt van twee dingen: eigenwilligheid en klakkeloosheid in de omgang met Zijn verbond en woorden, dienst en sacramenten.

Hij gruwt ervan als wij daarmee omgaan naar eigen goeddunken. Goed bedoeld of minder goed bedoeld. Maar: op de manier zoals wij denken dat het kan. Zoals het ons uitkomt. We lezen Bijbel en we gaan naar de kerk wanneer het ons uitkomt. Zoals het ons goed lijkt. We gaan met de prediking zoals ons goed uitkomt: we halen er uit waar we wat mee kunnen, en andere dingen laten we maar liggen. We horen de dienst der verzoening aan maar we leven rustig verder. Onbekeerd, langs ons heen laten gaan. We doen met de oproep tot bekering wat ons uitkomt en dat is voorlopig: uitstellen. We gaan met de Heilige Doop om zoals ons uitkomt: Goed dat we gedoopt zijn, maar ons leven leiden we zoals wij dat willen. We komen en kijken wat wij willen. Naar ons goeddunken. Moet kunnen. We hebben als ouders ons ja-woord gegeven, maar we nemen het niet voor wat het is. We scherpen niet in, we spreken niet uit wat de HEERE gedaan en gegeven heeft. We geven er onze draai aan. Moet kunnen. We gaan met het Heilig Avondmaal om zoals wij vinden dat het goed

uitkomt. Alsof je je geen oordeel kunt eten of drinken. Houd je je leven zoals het is. Zelfbeproeving van je hart en leven laten we maar liggen. En we grijpen naar de Bijbel, de Heilige Doop en het Heilig Avondmaal en we gaan naar de kerk.

Uzza viel dood neer. Gods toorn ontstak over deze onbedachtzaamheid. Gemeente, God laat Zijn heiligheid over ons leven gaan. En wat brengt die een zonde aan het licht. Weet u er ook van dat wat je dacht dat er nog wel mee door kon in je leven, dat juist dat vermolmd bleek te zijn? Bacterie eigenzinnigheid en klakkeloosheid zit er diep ingevreten in. Als God nog acuut en direct Zijn toorn zou uiten over onbedachtzaamheid: zou u er nog zitten? Zou ik er nog staan? Wie zou nog leven? Wat een wonder: Gods lankmoedigheid. Tijd van leven. Genadetijd. Om ons te beproeven: hoe ga ik met de heilige dingen van de Heere om?

En dat andere waar de HEERE zich over vertoornt. Omgaan met het heilige. Evangelie, doop avondmaal. Zonder verootmoediging en verwondering. Maar in klakkeloosheid en vanzelfsprekendheid. Zonder het besef: HEERE, wie ben ik dat ik de kerk in mag komen en in Uw dienst mag zijn? Wie ben ik dat ik gedoopt ben? Dat ik genodigd ben tot Uw tafel? U zou mij kunnen en mogen weigeren. Want ik ben onrein. Zondig en schuldig. Van buiten en van binnen. Ik pas en hoor bij de vorst der duisternis van nature. Ik terg U en Ik doe U moeite aan. Wat een wonder dat U mij zien wilt, hebben wilt, dat ik komen mag, dat ik genodigd word. Offers van verootmoediging en verwondering. Als dat ontbreekt. En je vindt het gewoon dat je naar de kerk mag en je hoorde Genade zij u en vrede. Of je hoorde het eigenlijk niet eens. Zonder dankoffer te brengen. En je ging verder in de kerkdienst: je zong een Psalm, of je zong hem niet eens, zonder bij na te denken. En de wet hoorde je, en je dwaalde af in je gedachten. En de Schrift ging open maar het kon je niet boeien. Klakkeloos, zonder verwondering. Soms laat je ook nog blijken uit je houding, je gedrag, je kleding, dat je het maar doodgewoon vindt dat er zit en mocht zitten. En ik vind het eigenlijk nog best goed van mezelf dat ik er zoveel tijd insteek, in de gemeente. God moet eigenlijk dankbaar zijn dat ik voor Hem kies en dat ik voor Hem wil werken. In plaats van andersom: dat ik Hem heb te danken dat ik het mag doen en mocht doen en dat Hij mij heeft opgenomen in Zijn verbond.

En we grijpen naar de Bijbel, de Heilige Doop en het Heilig Avondmaal en we gaan naar de kerk.

Uzza viel dood neer. Gods toorn ontstak over deze onbedachtzaamheid.

Gemeente, God laat Zijn heiligheid over ons leven gaan. En wat brengt die een zonde aan het licht. Weet u er ook van dat wat je dacht dat er nog wel mee door kon in je leven, dat juist dat vermolmd bleek te zijn? Bacterie eigenzinnigheid en klakkeloosheid zit er diep ingevreten in. Als God nog acuut en direct Zijn toorn zou uiten over onbedachtzaamheid: zou u er nog zitten? Zou ik er nog staan? Wie zou nog leven? Wat een wonder: Gods lankmoedigheid. Tijd van leven. Genadetijd. Om ons te beproeven: hoe ga ik met de heilige dingen van de Heere om?

3 Christus en de ark

Want uit de dood van Uzza blijkt Gods toorn. Maar God zij dank blijkt Gods toorn niet alleen uit de dood van Uzza. Weet u wanneer en waar Gods toorn nog heftiger en sterker is gebleken? Niet in de dood van Uzza, maar in de dood van de Heere Jezus. Denk aan dat avondmaalsformulier. Aangezien de toorn van God tegen de zonde zo groot is dat eer Hij die ongestraft liet blijven Hij die aan Zijn Eigen Zoon gestraft heeft. Zijn Eigen Zoon niet ontzien heeft. Niet gespaard. Maar zelfs Zijn eigen Kind heeft gelegd onder Zijn toorn, ten dode, tot het uiterste, tot in de nederdaling ter hel toe. Zijn Eigen Kind in de eeuwige straf geworpen.

Zo groot is Zijn toorn. Zo groot is Zijn liefde. Dat Hij Zijn Eigen Zoon daarin wierp. Hij voor zondaren, vijanden, onrechtvaardigen, onheiligen. Zo groot is Zijn liefde dat Hij in Zijn Zoon zondaren genade biedt, vergeving. Genade en vrede. Eeuwig leven en zaligheid. En dat brengt Hij onder ons in Zijn dienst der verzoening, in Woord en Evangelie, in Heilige Doop en Heilig Avondmaal. Te danken aan de Heere Jezus. Aan Zijn dood en ondergaan van de toorn Gods. Daar is vergeving. Verzoening. Voor alles. Alle onbedachtzaamheid en oneerbiedigheid. Ik straf niet u, maar Mijn Zoon. Dat is Evangelie. En wie dat nodig heeft, die kome. Er is overvloed van vergeving in Jezus' bloed. En de HEERE is gewillig het te schenken, kijk maar naar de tekenen van de Heilige Doop en het Heilig Avondmaal.

Maar, zou je dan niet veiliger maar weg kunnen blijven?

Niet in aanraking komen met de heilige dingen van God? Zorgen dat je er ook niet aan vergrijpen kunt? Ten eerste, dat is het grootste vergrijp en de grootste minachting die we de Heere kunnen aandoen. Maar ook: de heilige dingen van God die zijn als stroom. Stroom daar hebben heel veel aan. Hoeveel apparaten werken niet op stroom. Het verrijkt ons leven dagelijks in zoveel opzichten. Daar is de stroom voor bedoeld. Maar als je er verkeerd mee omgaat, je steekt je vingers in een stroomdraad, dan kun je erdoor sterven. Daar is de stroom niet voor bedoeld. Het kan wel gebeuren, maar is niet de bedoeling.

De verkondiging van de verzoening in de prediking, in de sacramenten is als stroom. Het kan je ondergang verzwaren, Gods toorn oproepen. Maar de bedoeling is dat het je zal zegenen. De bedoeling van Zijn dienst, van de Heilige Doop en het Heilig Avondmaal is niet om ons in eigenwilligheid te handhaven, maar juist die te doden en te kruisigen. Genade wil het zondigen niet makkelijker maken, zo van er is toch vergeving voor, maar moeilijker. Als je ziet dat vergeving er is dankzij Jezus' bittere dood. Dan wordt zondigen moeilijker. Dan komt er een hartelijk leedwezen dat wij God door onze zonden vertoornd hebben en die zonden hoe langer hoe meer haten en vlieden. We leerden het op

catechisatie. Leedwezen. Dat woord wordt nog maar zelden gebruikt. Bij overlijdens. Dan kun je wel eens lezen: met leedwezen delen wij mee. Dat is rouw, pijn, gemis. Zo diep gaat dat: leedwezen over de zonde. Als je ziet dat het Jezus Zijn dood teweegbracht onder Gods toorn, dan zeg je niet, o nou er is toch vergeving voor, maar leedwezen: berouw, pijn, smart. Ze zullen over Hem weeklagen als over de klacht van een eniggeboren zoon zegt Zacharia. Daar is het Evangelie voor bedoeld. De Heilige Doop, het Heilig Avondmaal. Om het zondigen moeilijker te maken. De strijd tegen mijn eigenwilligheid vuriger en krachtiger. Hoe meer genade, meer leedwezen. En de intentie van Zijn dienst is de gezindheid: Heere, hoe kan nou precies leven zoals U wilt? Hoe kan ik nou zorgvuldig leven en U dienen zoals U gediend wil worden? Met die gezindheid omgaan met de heilige dingen ons toevertrouwd. Dat schenkt het Evangelie. Hoe meer genade, hoe meer van die gezindheid. Kom tot Christus in het Evangelie u aangeboden!

De bedoeling ervan is niet en nooit om er ons aan te laten wennen en gewoon te laten vinden, maar het steeds wonderlijker te maken. O HEERE hoe is het mogelijk dat U mij hebben wilde en wilt? Dat U mij een plaats geeft in Uw huis, gaf in Uw verbond, geeft aan Uw tafel. Het heeft U uw Zoon gekost en U Heere Jezus Uw leven. En als U ziet wat ik ertegenover stel, wat een wonder. Dat wonder wordt hoe langer hoe groter. Dat na al mijn afdwalen, juist na ontvangen genade, ik nog zo hardleers blijf, nog zo afdwalend, nog zo hardnekkig. Dat ik zo grote genade beantwoord met zo veel ondankbaarheid, wat een wonder dat ik nog welkom ben bij U. Hoe meer genade hoe meer verwondering. Dat geeft Christus in het Evangelie. Kom tot Hem.

Dan zei ooit een man tegen me die niet aan het Heilig Avondmaal durfde, al moest ik een kachelpijp op mijn hoofd zetten, als ik daarmee aan kon gaan, zou ik het doen. Dan lopen mensen in Vietnam 13 uur om in een houten huisje op de grond van klei en leem te luisteren naar het voorlezen van het Marcusevangelie en niemand moppert, iedereen is zielsblij dat het Evangelie hen nu gelezen kan worden. Steeds meer verwondering.

Daartoe gaf de HEERE Zijn verbond en Evangelie, Heilige Doop en Heilig Avondmaal. Als je er iets in ziet van de Heere Jezus en Zijn lijden onder Gods toorn voor mij, dan verlang je Hem te dienen naar Zijn wil en word je verwonderd. En als je er meer van mag zien wordt dat verlangen steeds groter en die verwondering steeds dieper. Is dat ons leven? Is dat de vrucht van de verzoening onder ons?

We mogen er niet omheen vanmorgen. Als dat de vrucht niet is in ons leven. Dan zullen we eens Zijn toorn ondervinden bij de ark. In het zicht van Bijbel, doop en avondmaal verloren gaan. Onder toorn over onze zonden en over onze onbedachtzaamheid. Laat dat toch niet gebeuren.

Amen